

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Tdo/74/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1211010606                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 22.01.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Milan Karabín            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1211010606.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému H. Y. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2014 v Bratislave dovolanie obvineného H. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2013 sp. zn. 4 To 6/2013 a rozhodol

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného H. Y. sa o d m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 8. novembra 2012 sp. zn. 2 T 103/2011, okrem inej časti týkajúcej sa obvineného Q. P., ktorý bol spod obžaloby pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo trestného činu podľa § 20, § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. oslobodený podľa § 285 písm. c/ Tr. por., bol obvinený H. Y. uznaný za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času v byte číslo XXX na X. poschodí na W. ulici číslo XX v O., ktorého je vlastníkom, neoprávnene prechovával omamné látky, ktoré následne predával H. D., X. E., Y. P., J.S., ako aj ďalším doposiaľ bližšie neustáleným osobám s tým, že dňa 16. 2. 2011 o 19.58 hodine počas domovej prehliadky vykonanej v predmetnom byte bola zo zadnej strany skrinky zaistená kovová krabička bielej farby s obsahom 12 kusov papierových skladačiek s obsahom hnedého prášku, pričom predbežným výsledkom skúmania a následne aj znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2011/2202 bolo zistené, že predmetné papierové skladačky obsahovali zmes heroínu s fentanylom, kofeínom a paracetamolom s celkovou hmotnosťou 747 mg s priemernou koncentráciou heroínu 2,7 % hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza) a s priemernou koncentráciou fentanylu 0,19 % hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza) s obsahom 20,2 mg absolútneho (100 %-ného) heroínu (diacetylmorfínu) vo forme bázy a 1,4 mg absolútneho (100 %-ného) fentanylu, čo zodpovedá 12-im obvykle jednorazovým dávkam drogy. V

zmysle zákona číslo 139/1998 Zbierky zákonov o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je heroín (diacetylmorfín) zaradený do I. skupiny omamných látok a fentanyl do II. skupiny omamných látok.

Za to mu bol okresným súdom podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 ods. 4, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený obvinenému H. Y. rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 21. apríla 2011 sp. zn. 1 T 20/2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/, § 74 ods. 1 Tr. zák. bolo obvinenému uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. bol obvinenému H. Y. uložený aj trest prepadnutia vecí, a to digitálnej váhy, kovovej krabičky, plastovej naberačky, 2 ks injekčných striekačiek, alobal a hnedá plastová krabička s obsahom: zapaľovač, škrtidlo, pinzeta, 4 ks plastových vreciek, injekčná striekačka, papierová trubička, 25 ks použitých injekčných striekačiek, 10 ks použitých injekčných striekačiek, krabica s nepoužitými injekčnými striekačkami.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný H. Y. a v jeho prospech aj jeho vzdialenejší príbuzní Ing. P. V., rod. Y. a Q. V. (obvinený H. Y. je ich synovcom).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. marca 2013 sp. zn. 4 To 6/2013 odvolania Ing. P. V. a Q. V. zamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ako podané neoprávnenými osobami. Na základe odvolania obžalovaného H. Y. rozhodol krajský súd uvedeným rozsudkom tak, že

podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám tak, že

podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 7 a § 42 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému H. Y. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd uložil obvinenému aj trest prepadnutia vecí a to tých, o ktorých rovnako rozhodol aj okresný súd.

Zároveň krajský súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 21. apríla 2011 sp. zn. 1 T 20/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2011 sp. zn. 2 To 98/2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V ostatnej časti ponechal krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutým. Išlo vlastne len o výrok o ochrannom opatrení, a to o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ústavnou formou.

Krajský súd sa zaoberal obhajobnými tvrdeniami obvineného H. Y.. Tie spočívali v tvrdení, že drogy v jeho byte predával obvinený Q. P., ktorý bol vyššie citovaným rozsudkom okresného súdu oslobodený spod obžaloby. Krajský súd na základe dôkazov, z ktorých vychádzal okresný súd, nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení prvostupňového súdu a aj právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. u obvineného H. Y. považoval za správnu.

Dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa u obvineného H. Y. vo výroku o treste, bolo zohľadnenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, týkajúceho sa tzv. asperačnej zásady pri ukladaní trestu, keď podľa uvedeného nálezu slová v texte ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. (č. 300/2005 Z. z.) za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V zmysle uvedeného nálezu považoval krajský súd trest odňatia slobody uložený obvinenému H. Y. vo výmere dvanásť rokov nielen za neprimeraný, ale aj za nezákonný. Poukázal na príslušné ustanovenia § 34 a § 38 Tr. zák. dotýkajúce sa ukladania trestov. Zdôraznil ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého sa ustanovenia odsekov 4 až 6 nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42 Tr. zák., ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchateľa neprimerane prísne.

Pri použití ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, prihliadajúc na osobnostné pomery obvineného, jeho doterajší spôsob života, možnosti jeho nápravy a prevýchovy a účel trestu, považoval krajský súd trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov za taký, ktorý splní účel generálnej, ako aj individuálnej prevencie.

Tento rozsudok napadol dovolaním, prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Schmidla, obvinený H. Y. Dovolanie opiera o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený vyslovil názor, že obidva predmetné rozsudky sú nezákonné, lebo nedostatočne je preukázaný skutkový dej a uložený niekoľkoročný trest odňatia slobody bol uložený v rozpore s Trestným zákonom a Trestným poriadkom, či zásadami pri ukladaní trestu, ktoré nerešpektoval ani Okresný súd Bratislava II, ani Krajský súd v Bratislave.

Čo sa týka uloženého trestu, v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 106/2011, došlo podľa obvineného pri ukladaní trestu za použitia tzv. „asperačnej zásady“ k porušeniu ústavných práv obvineného na uloženie spravodlivého trestu v súlade so zákonom, a teda v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. došlo pri ukladaní trestu k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Senát krajského súdu, podľa obvineného, síce spomenul uvedený nález Ústavného súdu SR, ale napriek tomu mu uložil trest v hornej polovici trestnej sadzby. Je toho názoru, že ak by sa aplikovali všetky dôvody a okolnosti vyznievajúce ako v prospech, tak v neprospech obvineného, no bez použitia už spomínanej asperačnej zásady, bol by mu zákonne určený výrazne miernejší trest, než sa v napadnutom rozhodnutí stalo.

Obvinený upriamil pozornosť i na zákon č. 204/2013 Z. z. z 25. júna 2013, účinný od 1. augusta 2013, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. (Trestný zákon) v znení neskorších predpisov, kde v článku I. bode 24 sa ustanovuje, že v § 172 ods. 1 Tr. zák. sa slovo „štyri“, nahrádza slovom „tri“, teda že bola znížená dolná hranica základnej trestnej sadzby trestu odňatia slobody pri trestnom čine podľa § 172 ods. 1 Tr. zák.

V ďalšej časti dovolania obvinený uviedol, že v rámci odvolacieho konania zaslal súdu písomne priznania svedkov, že počas hlavného pojednávania na Okresnom súde Bratislava II krivo svedčili a vypovedali v jeho neprospech, s čím sa krajský súd vyrovnal len tak, že ide o osoby z kriminálneho prostredia. Obvinený poukázal na to, že bolo zaistené len nepatrné množstvo drogy a to v izbe, od ktorej on nemal kľúče, ale spoluobvinený Q. P., ktorý bol spod obžaloby oslobodený, hoci celá policajná akcia bola zameraná práve na osobu Q. P., ktorý bol monitorovaný kriminálnou políciou. On sám mal na steroch z rúk pozitívne stopy len po heroíne, čo sám priznal, že v tom čase bol na ňom závislý, ale v zaistenej droge išlo o zmes, okrem heroínu i fentanylu, paracetamolu a kofeínu. Okrem toho hneď po zadržaní

žiadal, aby boli odobraté daktyloskopické stopy i z krabičky, v ktorej sa predmetná droga našla, čo by potvrdilo jeho tvrdenia, no jeho žiadosť vyšetrovateľ odignoroval.

Na základe týchto dôvodov obvinený navrhoval, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného H. Y. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že ako dovolací súd nemá oprávnenie, a ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v jeho vete za bodkočiarkou to výslovne nepripúšťa, zaoberať sa otázkou správnosti zisteného skutku ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa.

Preto z pohľadu obvineným uplatňovaného dovolacieho dôvodu sú irelevantné jeho námietky uvádzané v druhej časti jeho dovolania, v ktorých vyslovuje pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdov oboch stupňov a namieta neúplnosť vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd musí vychádzať z toho skutku, ktorý bol ustálený okresným súdom a s ktorým sa stotožnil krajský súd. Zistený skutok aj podľa názoru dovolacieho súdu vykazuje znaky zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák., a teda nedošlo k nesprávnomu právnomu posúdeniu skutku súdmi nižších stupňov.

Nedošlo ani k porušeniu iného hmotnoprávneho ustanovenia, pre ktoré by mal byť uložený trest nezákonným. Obvinenému sa ukladal súhrnný trest za dva úmyselné trestné činy. Prvý bol trestným činom podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., za ktorý bol odsúdený skorším rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 21. apríla 2011 sp. zn. 1 T 20/2011 na štyri mesiace odňatia slobody nepodmienečne a druhý, v predmetnej veci posudzovaný, je zločinom a pri súhrnnom treste sa malo postupovať podľa zásad tak isto ako pre úhrnný trest uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák. s obsiahnutou „asperačnou zásadou“.

Krajský súd však už zohľadnil spomenutý nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým ale bolo vyhlásené ako protiústavné nie celé ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., ale iba jeho veta za bodkočiarkou.

Okresný súd Bratislava II rozhodol v predmetnej veci 8. novembra 2012, teda ešte pred vydaním uvedeného nálezu Ústavného súdu SR. Okresný súd vychádzal z trestnej sadzby upravenej v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu, zo zbiehajúcich sa trestných činov, najprísnejšie trestného zvyšuje o tretinu a vychádzal i zo znenia jeho vety za bodkočiarkou, teda že sa v tam uvedených prípadoch uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby.

Trestná sadzba trestu odňatia slobody za zločin podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. bola v tom čase, keď rozhodovali obidva nižšie sudy, v rozmedzí od štyroch do desať rokov. Po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. o jednu tretinu, to znamená o tri roky a štyri mesiace, predstavovala horná polovica upravenej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. rozmedzie od osem rokov a osem mesiacov do trinásť rokov a štyri mesiace. Pred spomenutým nálezom Ústavného súdu

SR sa mohol súd pri ukladaní trestu pohybovať v rozmedzí takto určenej trestnej sadzby, v závislosti od okolností významných z hľadiska ustanovení Trestného zákona o účele a výmere trestu.

Vydanie uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky neznamena, že v celom rozsahu prestala platiť tzv. „asperačná zásada“, teda zásada sprísnenia pri ukladaní úhrnného, resp. súhrnného trestu pri dvoch úmyselných trestných činoch, ak aspoň jeden z nich je zločinom, ako tomu bolo aj v danom prípade. Horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody sa v takých prípadoch aj naďalej zvyšuje. Pre daný prípad to znamená len toľko, že súd musí ukladať trest za najprísnejší trestný čin, ktorým je zločin podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. v rámci trestnej sadzby, po úprave jej hornej hranice, ktorá sa zvyšuje o tretinu, teda na trinásť rokov a štyri mesiace.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd mal obvinenému H. Y. vymerať trest v rozmedzí trestnej sadzby od štyroch rokov do trinástich rokov a štyroch mesiacov. Z naznačeného nemožno vyvodiť, že uložený trest by sa nemal pohybovať v hornej polovici zákonom upravenej trestnej sadzby odňatia slobody, ktorej stred v danom prípade pri dolnej hranici štyroch rokov a hornej hranici trinásť rokov a štyri mesiace predstavuje osem rokov a osem mesiacov.

Ak pri posudzovaní a zvažovaní trestnoprávneho následku za dva trestné činy obvineného H. Y., z ktorých jeden je zločinom, keď obvinený je mnohonásobným recidivistom viackrát potrestaným za úmyselné trestné činy rôzneho druhu, za ktoré opakovane vykonával nepodmienečné tresty odňatia slobody, uložil obvinenému trest odňatia slobody síce nad polovicou trestnej sadzby, ale v blízkosti jej stredu, nijako neporušil zákon.

Ani v ostatných výrokoch napadnutého rozsudku nezistil najvyšší súd porušenie niektorého hmotnoprávneho ustanovenia, či už Trestného zákona alebo iného zákona.

Treba poznamenať, že v otázke trestu je prípustné dovolanie z dôvodu § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. V predmetnom prípade o takú situáciu nešlo, lebo krajský súd uložil obvinenému taký trest, aký zákon pripúšťa a uložil mu ho v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

K námietke obvineného, že došlo neskorším zákonom k zníženiu dolnej hranice trestu odňatia slobody za trestný čin podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. na tri roky je nutné uviesť, že okrem toho, že sa tak stalo až po rozhodnutiach súdov oboch stupňov, nie je tu taký stav, že by obvinenému uložený trest bol mimo aj ostatnej zákonom ustanovenej trestnej sadzby a taký dôvod dovolania preto neexistuje.

Preto v danej veci obvineného H. Y. nie sú splnené dôvody dovolania a toto muselo byť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté.

## **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.